

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **T. T. H. C.**, státní příslušnice V.
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
se sídlem Praha 2, Vinohradská 22

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2021, č. j. MV-199088-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 5. 2020, č. j. OAM-8481-22/TP-2019. Uvedeným rozhodnutím byla podle § 87k odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů, ve znění do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť se žalobkyně dopustila podvodného jednání s cílem získat povolení k trvalému pobytu.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně namítala, že je napadené rozhodnutí nezákonné a vzhledem k okolnostem případu rovněž nepřiměřené a nepřezkoumatelné. Žalovaný se rovněž rádne nevypořádal se všemi odvolacími námitkami obsaženými v odvolání.
3. Uvedla, že správní orgány vycházely z obsahu protokolu o výsledku žalobkyně sepsaného dne 17. 1. 2020, kde žalobkyně měla své účelové jednání v minulosti v rámci řízení o žádosti o udělení k přechodnému pobytu připustit. Žalobkyně s tímto nesouhlasila a své účelové jednání popírala. Žalobkyně si nebyla vědoma, že by takovou skutečnost doznala. Obsah předmětného protokolu není dle žalobkyně výsledkem jejího sdělení. Jediným možným vysvětlením je skutečnost, že došlo k chybnému tlumočení, či porozumění v rámci dotazů a odpovědí, kdy se navíc žalobkyně necítila vůbec dobře, byla velmi nervózní a některým otázkám vůbec neporozuměla. Žalobkyně kategoricky popírala, že by určení otcovství pana R. D. bylo účelovým jednáním s cílem získat povolení k pobytu. Pokud následně vyšlo najevo, že biologickým otcem nezletilého není pan R., ale pan N. V. D., nelze tvrdit, že šlo o podvodný postup žalobkyně.
4. Namítala, že i za situace, kdy by bylo jednoznačně prokázáno, že skutečně získala povolení k přechodnému pobytu podvodným jednáním, taková skutečnost neznamená, že stejně podvodným jednáním jednala také v následném řízení o udělení trvalého pobytu. Syn žalobkyně, nar. 2013, je státním občanem ČR, přičemž v rámci řízení o udělení trvalého pobytu nedošlo k žádnému podvodnému jednání žalobkyně s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Je přitom judikováno, že v rámci zamítnutí žádosti o povolení k pobytu cizinců z důvodu obcházení zákona se nelze opírat jen o podání účelové žádosti, jehož se cizinec dopustil v minulosti v jiném řízení. Takové rozhodnutí musí vycházet především z okolností, jichž se cizinec s vědomím jejich zkreslení či nepravdivosti dovolává v aktuálním řízení (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2016, č. j. 46 A 2/2015-46). Za zásadní pochybení žalobkyně označila skutečnost, že žalovaný tuto odvolací námitkou vůbec nevypořádal a zcela ji pominul.
5. Dle žalobkyně nelze ani pominout skutečnost, že žalobkyně v době podání žádosti o udělení přechodného pobytu pobývala na území ČR zcela oprávněně, a to na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, přičemž toto pobytové oprávnění skončilo až dne 20. 4. 2016. Žádost o udělení přechodného pobytu žalobkyně podala již dne 3. 7. 2014 a této bylo vyhověno dne 9. 12. 2015. Žalobkyně tedy pobývala v době podání a zisku přechodného pobytu na území legálně, a tedy nelze bez dalšího konstatovat, že by bylo určení otcovství souhlasným prohlášením rodičů vedeno s cílem získat povolení k pobytu pro žalobkyni. Zdůraznila, že ani případný zájem rodiče zajistit státní občanství pro syna cizince nezákonným způsobem není totožný s cílem získat pobyt pro rodiče takového nezletilého cizince. Tato otázka nebyla ani v rámci napadeného rozhodnutí nastolena ani zodpovězena. Ani v tomto případě se žalovaný s odvolací námitkou nevypořádal a tuto bez dalšího pominul.
6. Tvrdila, že se v rámci řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu nedopustila podvodného jednání. Jde-li o správním orgánem odkazované rozpory v rámci výsledku

žalobkyně, žalobkyně si nebyla vědoma, že by skutečně uvedla, že by se v minulosti dopustila účelového jednání, pokud jde o určení otcovství k synovi.

7. Rovněž namítala, že případné neudělení pobytu by bylo zjevně vážným a nepřiměřeným zásahem do práva na respektování rodinného a soukromého života žalobkyně. Žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU, respektive matkou nezletilého občana EU, který je na ni materiálně a citově zcela závislý. Žalobkyně tak má nezcizitelné právo pobývat se synem v ČR. K tomu žalobkyně poukázala na rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 25. 7. 2008, sp. zn. C-127/08 ve věci *Metock* a ostatní, rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 9. 2016, ve věci C-34/09 *Zambrano* a rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 2. 2009, sp. zn. 10 Ca 139/2007. Tvrdila, že v napadeném rozhodnutí nebyla věnována pozornost délce pobytu žalobkyně na území a skutečnosti státního občanství jejího nezletilého syna. Napadené rozhodnutí je tak dle žalobkyně v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 správního řádu, s § 87k odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a s Úmluvou o právech dítěte.
8. Dle žalobkyně žalovaný otázku přiměřenosti či porušení mezinárodních závazků odbyl, když uvedl, že syn žalobkyně může žít s rodiči ve Vietnamu, přičemž mu rozhodnutím není rušen pobyt na území. Dle žalobkyně sice není zákonem o pobytu cizinců výslovně správním orgánům dána povinnost hodnotit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, nicméně taková povinnost existuje, jde-li o cizince, který je rodičem nezletilého občana EU, a to přinejmenším pokud jde o otázku souladu rozhodnutí s Listinou základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a s Úmluvou o právech dítěte. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 301/2019-40). K této námitce žalovaný také přihlédl. Povinností žalovaného zabývat se zásahem do soukromého a rodinného života dle žalobkyně vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015-31.
9. Uzavřela, že žalovaný postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, respektive uvedeným ustanovením se neřídil, napadené rozhodnutí vydal, aniž by zjistil dostatečným způsobem skutkový stav, a své rozhodnutí neodůvodnil, čímž závažně zasáhl do práv a oprávněných zájmů žalobkyně. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, neboť dle žalovaného jsou odvolací námitky totožné s žalobními námitkami, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
11. Podle žalovaného napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jak se vypořádal s námitkami žalobkyně a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů byl žalovaný přesvědčen, že žádost žalobkyně byla posouzena správně a v souladu se zákonem.
12. Uvedl, že na základě sdělení žalobkyně do protokolu ze dne 17. 1. 2020 bylo zjištěno, že v předmětném řízení (i v řízení o povolení k přechodnému pobytu) žalobkyně uváděla nepravdivé informace, týkající se otcovství jejího syna N. C., a dopustila se podvodného jednání s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území, jakožto rodinný příslušník občana EU. Žalobkyně se ke svému podvodnému jednání (jako otec byl do rodného listu

jejího syna účelově zapsán státní občan České republiky) během výsledku doznala a sdělila i důvod, pro který tak učinila, přičemž výsledku byl přítomen tlumočnick vietnamského jazyka.

13. Žalovaný byl toho názoru, že v daném případě byl dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území dle § 87k odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobkyně svým podvodným jednáním zajistila svému synovi státní občanství České republiky, čímž získala právo pobytu na území jako jeho rodinný příslušník ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a předmětnou žádostí usilovala o získání povolení k trvalému pobytu, jakožto nejvyššího pobytového oprávnění cizince na území. Na nezletilého N. C. se následně hodlal sloučit i jeho biologický otec, státní občan Vietnamské socialistické republiky, s nímž žalobkyně sdílí společnou domácnost a nezletilého s ním vychovává.
14. Žalovaný byl rovněž názoru, že se dostatečně vypořádal i s přiměřeností svého rozhodnutí. Žalobkyně je sice matkou státního občana České republiky, ale toho vychovává společně se svým partnerem, státním občanem Vietnamské socialistické republiky, který je jeho biologickým otcem. Vazba na občana České republiky, tedy matrikového otce nezletilého, byla v tomto případě vytvořena pouze účelově a za úplatu. Žalobkyně, její partner a syn, tedy mohou svůj rodinný život realizovat v jejich vlasti, resp. napadené rozhodnutí nijak nezasáhne do jejich práva na rodinný život. Současně je nepochybné, že nezletilý N. C., který je nyní ve věku 7 let, zůstane v péči žalobkyně. Matrikový otec se na výživě ani výchově nezletilého nijak nepodílí.

III. Původní řízení před Městským soudem

15. Rozsudkem ze dne 26. 5. 2022, č. j. 17 A 33/2021-26, soud žalobu zamítl, neboť námitky žalobkyně neshledal důvodnými.

IV. Řízení před Nejvyšším správním soudem

16. Rozsudkem ze dne 29. 11. 2023, č. j. 8 Azs 140/2022-30, Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu 26. 5. 2022, č. j. 17 A 33/2021-26, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozsudku městského soudu bylo procesní pochybení soudu, který neoslovil možnou zúčastněnou osobu – syna žalobkyně.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádná ze stran nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.
19. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 87k odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil podvodného jednání s cílem získat povolení k trvalému pobytu.
20. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

21. Předně soud v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 8 Azs 140/2022-30, zaslal synu žalobkyně vyrozumění o probíhající řízení ze dne 9. 1. 2024, č. j. 17 A 33/2021-48. Uvedené vyrozumění bylo synu žalobkyně doručeno prostřednictvím žalobkyně coby jeho zákonné zástupkyně dne 21. 1. 2024. Soud na základě obsahu správního a soudního spisu neshledal, že by zájmy syna žalobkyně byly v rozporu se zájmy žalobkyně. Na uvedenou výzvu nebylo nikterak reagováno.
22. Za uvedeného stavu věci soudu nezbylo než zopakovat závěry, které již byly soudem vysloveny v rozsudku ze dne 26. 5. 2022, č. j. 17 A 33/2021-26, neboť nebyl dán žádný důvod, pro který by se soud měl od uvedených závěrů odchýlit.
23. Námitky, ve kterých žalobkyně rozporuje naplnění podmínek § 87k odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. skutečnost, že se žalobkyně dopustila podvodného jednání s cílem získat povolení k trvalému pobytu, neshledal soud důvodnými.
24. K uvedeným námitkám soud odkazuje na obsah správního spisu předloženého žalovaným. Z tohoto spisu vyplývá, že žalobkyně dne 11. 6. 2019 požádala o trvalý pobyt. V podané žádosti žalobkyně uvedla jako účel pobytu „*Po pěti letech – RP*“. K podané žádosti žalobkyně přiložila rodný list syna – N. C., nar. X, ve kterém je jako otec dítěte zapsán D. R., a dále osvědčení o státním občanství ČR svého syna. Správní orgán I. stupně z vlastní úřední činnosti zjistil, že s nezletilým synem žalobkyně se chce sloučit V. D. N. Z řízení vedeného s V. D. N. správní orgán I. stupně do správního spisu v projednávané věci založil prohlášení žalobkyně ze dne 1. 4. 2019, ve kterém žalobkyně čestně prohlásila, že má vážný vztah s V. D. N., se kterým žije ve společné domácnosti, a že současně s nimi žije ve společné domácnosti i nezletilý syn N. C., přičemž provedeným testem DNA bylo zjištěno, že V. D. N. je biologickým otcem N. C. Dále správní orgán I. stupně do spisu založil žalobu žalobkyně na popření otcovství k nezletilému N. C. ze dne 1. 4. 2019, ve které žalobkyně uvedla, že se v rozhodné době pro narození N. C. intimně stýkala také s biologickým otcem V. D. N., a zprávu o testu DNA ze dne 17. 7. 2018, podle které je V. D. N. otcem N. C. na 99,9999 %. Dále je součástí správního spisu protokol o výsledku žalobkyně ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 17. 1. 2020. Do tohoto protokolu žalobkyně mj. uvedla, že biologickým otcem syna N. C. je D. R. a že se v době početí syna s nikým dalším nestýkala. K dotazu, zda si je jistá, že biologickým otcem syna je D. R., žalobkyně uvedla, že si je jistá. Poté kdy správní orgán I. stupně žalobkyni sdělil, že má k dispozici testy DNA, kdy bylo zjištěno, že biologickým otcem N. C. je V. D. N., nikoliv D. R., žalobkyně uvedla, že v době, kdy byla těhotná, nevěděla, s kým spala. Poté kdy správní orgán I. stupně předložil žalobkyni k nahlédnutí výsledky testu DNA a čestné prohlášení žalobkyně ze dne 1. 4. 2019, žalobkyně uvedla, že si nevzpomíná, kdy něco takového psala. Následně žalobkyně správnímu orgánu I. stupně k dotazu, zda byl zapsán D. R. do rodného listu syna žalobkyně účelově s cílem získat občanství pro syna a následně na něj povolení k pobytu jakožto rodinný příslušník občana EU, žalobkyně uvedla, že ano. Žalobkyně za zápis D. R. do rodinného listu svého syna zaplatila 5 000 Kč. Žalobkyně si byla vědoma, že se dopustila podvodného jednání s cílem získat povolení k trvalému pobytu a že syn získal občanství ČR podvodem.
25. Dle náhledu soudu z výše popsaných skutečností vyplývajících ze správního spisu je zcela jednoznačně zřejmé, že se žalobkyně v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu dopustila podvodného jednání s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně totiž požádala o trvalý pobyt jako rodinný příslušník občana EU, konkrétně jako matka

nezletilého syna N. C. Nezletilý syn nabytí státní občanství ČR v důsledku skutečnosti, že v jeho rodném listě byl jako otec zapsán D. R., který je státní příslušník ČR. V době, kdy o povolení k trvalému pobytu žalobkyně žádala, však již žalobkyně věděla, respektive musela vědět, že otcem N. C. je V. D. N., který je státní příslušník Vietnamu, a nikoliv D. R. Čestné prohlášení o biologickém otci N. C. a žaloba na popření otcovství N. C. totiž žádosti žalobkyně o trvalý pobyt předchází o cca 2 měsíce. Přestože žalobkyni musela být známa skutečnost, že biologickým otcem N. C. je V. D. N., žalobkyně do protokolu ze dne 17. 1. 2020 opakovaně uvedla, že biologickým otcem N. C. je D. R. a že se v době početí syna intimně nestýkala s někým dalším. Poté, kdy byla žalobkyně konfrontována se skutečnostmi známými správnímu orgánu I. stupně z úřední činnosti, žalobkyně přiznala, že lhala a že D. R. zaplatila, aby se nechal zapsat do rodného listu jejího syna. Žalobkyně tak v průběhu řízení o své žádosti o trvalý pobyt, zejména pak během výsledku žalobkyně, který se uskutečnil dne 17. 1. 2020, zcela jednoznačně uváděla nepravdivé informace o tom, kdo je otcem jejího nezletilého syna N. C., s cílem získat povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU. K uvedenému jednání se ostatně žalobkyně i doznala. S ohledem na uvedené tak soud přisvědčil závěru správních orgánů, že se žalobkyně podle § 87k odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dopustila podvodného jednání s cílem získat povolení k trvalému pobytu.

26. Odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2016, č. j. 46 A 2/2015-46, neshledal soud relevantním. Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že se žalobkyně podvodného jednání dopustila v aktuálním řízení, tj. v řízení o své žádosti o trvalý pobyt. Pokud pak správní orgány poukazovaly na skutečnost, že se stejného jednání žalobkyně dopustila i v předchozím řízení, tj. v řízení o žádosti o povolení přechodného pobytu, činily tak k dokreslení situace a v návaznosti na skutečnost, že trvalý pobyt měl navázat na přechodný přechodný pobyt. Rozhodnutí správních orgánů však není založeno na závěru, který žalobkyně v podané žalobě navozuje, a to že se podvodného jednání dopustila výlučně v přechodném řízení o své žádosti o přechodný pobyt. Protože skutkové okolnosti projednávaného případu jsou odlišné od skutkových okolností uvedených v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2016, č. j. 46 A 2/2015-46, neshledal soud námitku žalobkyně relevantní.
27. Námitky, ve kterých žalobkyně popírala účelovost svého jednání a poukazovala, jednak na možnost chybného tlumočení či porozumění v rámci dotazů a odpovědí a jednak na skutečnost, že se necítila dobře, soud považuje za účelové a vyvrácené protokolem o výsledku ze dne 17. 1. 2020. Žalobkyně před zahájením výsledku podepsala poučení účastníka řízení, ve kterém prohlásila, že se po zdravotní stránce cítí v pořádku. V samotném protokolu o výsledku ze dne 17. 1. 2020 žalobkyně k výslovnému dotazu správního orgánu I. stupně uvedla, že se cítí zdráva a schopna výsledku a že porozuměla poučení z přední strany protokolu. Jestliže přes poučení a ujištění správního orgánu I. stupně, že se žalobkyně cítí být schopna výsledku, následně žalobkyně obecně tvrdí, že se dobře necítila, a toto své tvrzení nedokládá žádnými důkazy, které by její tvrzení dokládaly, nelze dospět k jinému závěru, než že se jedná o tvrzení účelové. K obdobnému závěru o účelovosti tvrzení žalobkyně soud dospěl rovněž i v případě výtek žalobkyně vůči tlumočení. Dle usnesení o ustanovení tlumočnicka ze dne 17. 1. 2020, č. j. OAM-8481-13/TP-2019, si žalobkyně obstarala tlumočnicka – D. H. V. na své náklady. Žalobkyně tak vůči ustanovenému tlumočnicku musela mít plnou důvěru. Navíc se dle uvedeného usnesení jednalo o tlumočnicka zapsaného v seznamu tlumočnicků. Pokud pak jde o vlastní výslech, pak soud poukazuje na skutečnost, že žalobkyni byly pokládány zcela jednoduché otázky a na tyto otázky

žalobkyně zcela jednoznačně odpověděla. Jednoznačné odpovědi žalobkyně pak nepřipouští žádné pochyby o porozumění otázce, případně o odpovědích žalobkyně. Skutečnost, že žalobkyně porozuměla položeným otázkám a že správní orgán I. stupně odpovídajícím způsobem pochopil odpovědi žalobkyně, tedy že nedošlo k jakémukoliv nedorozumění mezi správním orgánem I. stupně a žalobkyní, vyplývá rovněž z opakovaných otázek správního orgánu I. stupně směřujících na stejnou skutečnost a zcela totožných odpovědí žalobkyně na položené otázky (viz např. odpověď na otázku: „*Kdo je otcem nezletilého N. C.?*“, „*Tvrdíte tedy, že biologickým otcem Vašeho syna je D. R.?*“, nebo „*Jste si jistá, že biologickým otcem Vašeho syna je D. R.?*“). Soud pak rovněž připomíná, že žalobkyně byla seznámena s protokolem o výsledku, souhlasila s jeho obsahem a nežádala doplnění, což stvrdila svým podpisem uvedeným na každé straně tohoto protokolu. Tedy žalobkyně vůči obsahu protokolu neuplatnila žádné námitky. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti považuje soud následně tvrzení žalobkyně o chybném tlumočení či porozumění v rámci dotazů a odpovědí za účelové.

28. Tvrzení žalobkyně, že v době podání žádosti o udělení přechodného pobytu pobývala na území ČR zcela oprávněně, že nelze bez dalšího konstatovat, že by bylo určení otcovství souhlasným prohlášením rodičů vedeno s cílem získat povolení k pobytu žalobkyně a že případný zájem rodičů zajistit synovi státní občanství nezákonným způsobem není totožný s cílem získat pobyt pro rodiče nezletilého cizince, soud nepovažoval za relevantní. K uvedeným tvrzením žalobkyně soud zdůrazňuje, že důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že se žalobkyně podle § 87k odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dopustila v řízení o žádosti o trvalý pobyt podvodného jednání s cílem získat povolení k pobytu. Pro posouzení věci pak správní orgány považovaly za rozhodné výlučně jednání žalobkyně v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu. Shora uvedená tvrzení žalobkyně se mýlí s důvody, pro které byla žádost žalobkyně zamítnuta, a s podstatou napadeného rozhodnutí. Tato tvrzení žalobkyně tak nemohou jakkoliv zpochybnit závěr správních orgánů v projednávaném případě a jsou tedy z hlediska posouzení projednávaného případu irelevantní.
29. K opakovaným námitkám žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal s námitkami obsaženými v odvolání, soud připomíná, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Žalovaný v napadeném rozhodnutí, stejně jako správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí přesvědčivým způsobem odůvodnily závěr o naplnění podmínek § 87k odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které ve své podstatě námitky žalobkyně zcela vyloučily. S ohledem na tuto skutečnost a s přihlédnutím k judikatuře Nejvyššího správního soudu tak zdejší soud jednotlivým námitkám žalobkyně nepřisvědčil.
30. K námitce žalobkyně ohledně nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy a Úmluvy o právech dítěte, soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Z této judikatury vyplývá, že i když zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života podle § 174a tohoto zákona, je nutno se touto otázkou zabývat a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, nebo rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Jestliže tedy žadatel namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, je správní orgán povinen se touto otázkou zabývat. Soud připomíná, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince.

31. Správní orgán I. stupně se zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně nezabýval, neboť žalobkyně v řízení před správním orgánem I. stupně neuvedla žádné relevantní informace ohledně svého soukromého a rodinného života. V této souvislosti soud poukazuje na výslech žalobkyně ze dne 17. 1. 2020, ve kterém žalobkyně k otázce, co by pro ni znamenalo, kdyby jí nebyl udělen trvalý pobyt, uvedla, „*byla by to bída, je to pro mě životní katastrofa*“. Následně doplnila, že doufá, že jí správní orgán jednání z humanitárních důvodů promine. Jestliže žalobkyně v průběhu řízení zásah do soukromého a rodinného života nenamítala, správní orgán I. stupně nepochybil, jestliže se jím nezabýval, neboť k tomu neměl žádné podklady (viz shora uvedená judikatura).
32. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce žalobkyně o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života poukázal na skutečnost, že žalobkyně konkrétní dopady rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu do svého života neuvádí, když pouze poukazuje na skutečnost, že její syn je na její péči i výživě závislý, a že nemůže být nucena k opuštění území, neboť je rodičem občana EU. K uvedenému tvrzení žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně realizuje rodinný život se synem a jeho biologickým otcem V. D. N. Matrikový otec se na jeho výchově a výživě nepodílí. Žalobkyni tak nic nebrání, aby svůj rodinný život realizovala se synem a partnerem v jejich společné vlasti. Žalobkyně pak v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by tomu bránily. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že v případě vycestování nezletilého z území s jeho biologickými rodiči, na jejichž péči je závislý, nemůže dojít k porušení Úmluvy o právech dítěte, neboť nezletilý se s občanem ČR nestýká.
33. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný při hodnocení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nepochybil. Žalovaný na základě tvrzení žalobkyně posoudil dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž tento neshledal nepřiměřený. Pokud pak jde o stručnost tohoto posouzení (žalobkyně tvrdí, že toto posouzení žalovaný odbyl), soud připomíná, že se kvalita posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně odvíjí od tvrzení žalobkyně. Je to totiž výlučně žalobkyně, která se posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí dovolává. Žalovaný pak má jen omezené možnosti, jakým způsobem zjistit relevantní informace o rodinném a soukromém životě žalobkyně. Žalobkyně v průběhu správního řízení žádné konkrétní dopady napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života neuváděla, když v podaném odvolání obdobně jako v podané žalobě relativně obsáhle poukazovala na nezbytnost tohoto posouzení, avšak bez uvedení konkrétních skutečností v projednávaném případě. Za tohoto stavu věci soud považuje shora uvedené posouzení provedené žalovaným za dostatečné.
34. Soud se rovněž ztotožnil s vlastním posouzením dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně nepřiměřenost zásahu odvíjela od skutečnosti, že nezletilý syn N. C., který je na ní citově a materiálně závislý, je občan ČR.

Soud připomíná, že v řízení vyšlo najevo, že občanství ČR syna žalobkyně bylo získáno podvodným jednáním žalobkyně a že matrikový otec se se synem nestýká a ani mu neposkytuje výživu, naopak biologický a faktický otec je stejně jako žalobkyně státní příslušník Vietnamu. Na základě těchto skutečností soud přisvědčil závěru žalovaného o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu neznámá, že by mělo dojít automaticky k odloučení syna od matky. Žalobkyně může svůj rodinný a soukromý život realizovat v zemi svého původu, kam ji může syn a jeho biologický otec následovat. V této souvislosti soud připomíná, že žalobkyně netvrdila, že by existovaly jakékoliv překážky, které by jí bránily realizovat soukromý a rodinný život v zemi svého původu. Skutečnost, že syn žalobkyně je českým státním občanem neznámá jeho povinnost setrvat na území ČR. S ohledem na shora uvedené tedy soud neshledal porušení čl. 8 Úmluvy a rovněž ani porušení Úmluvy o právech dítěte.

35. Konečně má soud za to, že při posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nelze odhlédnout ani od obecné právní zásady, dle které nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého činu. Tato zásada se pak dle Nejvyššího správního soudu uplatní i v cizineckém právu (viz rozsudek ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 Azs 193/2018 -27, nebo ze dne 13. 8. 2021, č. j. 3 Azs 148/2019-20).
36. Pro úplnost soud podotýká, že v projednávaném případě neshledal žalobkyní namítané porušení § 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Dle náhledu soudu správní orgány zjistily skutkový stav věci dostatečným způsobem a svá rozhodnutí řádným způsobem odůvodnily. Žalobkyně v podané žalobě nikterak blíže neodůvodnila porušení shora uvedený ustanovení a nevytvořila tak soudu podmínky soudního přezkumu. Z uvedeného důvodu se soud tvrzením žalobkyně nemohl blíže zabývat.
37. Soud neshledal relevantním odkaz žalobkyně na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 3. 2. 2009, sp. zn. 10 Ca 139/2007, a Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 10 Azs 301/2019-40, a to s ohledem na skutkovou odlišnost jednotlivých případů a rozdílnost předmětů řízení. Zatímco ve věci sp. zn. 10 Ca 139/2007, bylo předmětem přezkumu soudu rozhodnutí ve věci zastavení řízení o žádosti o zrušení rozhodnutí o vyhoštění a ve věci sp. zn. 10 Azs 301/2019, rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, v projednávaném případě se jednalo o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí pak byla oprávněna na území pobývat na základě přechodného pobytu a povinnost opustit území ČR jí nebyla do dne vydání napadeného rozhodnutí uložena.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. března 2024

Milan Tauber

předseda senátu v. r.